

Jo Nesbø

Legături de sânge

Traducere din limba norvegiană de
Ivona Berceanu

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design și ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Sabina Lungu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NESBØ, JO

Legături de sânge / Jo Nesbø ; trad. din lb. norvegiană
și note de Ivona Berceanu. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2464-0

I. Berceanu, Ivona (trad. ; note)

821.113.5

Titlul original: **BLODMÅNE**
Autor: Jo Nesbø

Copyright © Jo Nesbø 2022
Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2464-0

Toți avem câte un punct slab. Tata mi-a vârat ideea asta în cap când m-a învățat să boxez. Eram mai pipernicit decât ceilalți copii, dar el mi-a demonstrat că până și cel mai de temut adversar are un punct slab în apărare, un loc pe care nu îl poate proteja, o greșeală pe care e blestemat să o repete. Tot tata m-a învățat că nu e de-ajuns să identifici acel punct și că, în plus, trebuie să ai sânge-rece ca să te folosești de acea slăbiciune. Și acesta era punctul meu slab. Aveam o inimă care se frângea când vedea pe cineva ca mine și proiectam asupra mea slăbiciunile altora. Dar am învățat și m-am călit. Da, s-ar putea spune fără greș că inima mea este un bloc de gheață acum, un vulcan stins care a erupt ultima dată în urmă cu opt ani. Și chiar și atunci era destul de înghețată, cel puțin îndeajuns de înghețată încât să devin un ucigaș.

Aceste gânduri îmi treceau prin minte în timp ce stăteam pe scările unei vile cu garaj și cu o livadă de meri colorată în nuanțele toamnei, în Kjelsås din Oslo: eram un ucigaș.

Era sâmbătă seara, era aproape ora 20 și eu tocmai apăsasem butonul soneriei cu degetul arătător. Sub sonerie era o bucată de ceramică în formă de inimă, pe care

scria că aici locuiește familia Halden și un simbol pentru zâmbet.

Nu știi dacă gândul mi-a trecut prin cap pentru că deja aveam remușcări sau pentru că voiam să mă asigur că sunt în stare să fac ce aveam de făcut. Făcusem și lucruri mai rele.

Bătăile inimii s-au accelerat când am auzit pași în casă. *Fii calm. Bagă-ți picioarele și fă-o odată.* Ușa s-a deschis.

— Bună seara? a rostit bărbatul pe un ton întrebător.

Era înalt, mult mai înalt decât cei 1,75 m ai mei. Subțirel la trup, aproape slab, grizonant și cu o față de om tânăr. Avea 41 de ani. Îl verificasem. În spatele lui, pe coridor, am observat două haine pentru plimbări în parc atârinate în cuier și pantofi de toate mărimile, așa cum găsești în haosul organizat al tuturor familiilor cu copii mici. Conform registrelor populației accesibile pe internet, familia deținea casa de doar patru ani. Bănuiesc că soția lui Bent Halden voise casa deoarece aveau nevoie de mai mult spațiu, așteptau nașterea celui de-al doilea copil sau cel puțin așa am dedus eu de pe conținutul ei de Insta. În vreme ce el își dorise dintotdeauna o casă undeva mai sus pe deal, deoarece i-ar fi fost mai la îndemână să iasă la alergat și la schiat iarna. Când l-am căutat pe Google, i-am găsit numele pe o listă cu participanți la diverse competiții locale de schi și de alergări pe teren. Dar mezinul lui era încă mic, așa că avea mult mai puțin timp să se antreneze decât își închipuisese. În parte, pentru că doi copii necesită de două ori mai mult timp decât unul singur, dar cel mai probabil pentru că afacerea pe care o începuse cu colegul lui, Jon Fuhr, însemna mai multă — nu mai puțină — muncă decât

înainte să fie patron. E doar o bănuială, dar nu cred că mă înșel prea tare. Firma lor se numește GeoData și are un contract să facă evaluarea geologică în zona Todde, pentru tunelul care ar urma să înlocuiască drumul care trece acum prin Os, așa cum trece dintotdeauna, chiar dinainte să fie declarat drum național în 1931.

Mi-am dres glasul puțin.

— Mă numesc Roy Opgard. Mă mai țineți minte? l-am întrebat, încercând să afixez o expresie jovială de țaran ajuns la oraș.

Profecția nu e specialitatea mea, deci am bănuiala că oricum arăt ca Roy. Puțin mai întunecat la chip, mai închis și mai rezervat.

Din fericire pentru mine, pare exact genul în care au încredere norvegienii, probabil pentru că avem impresia că ar exista o legătură între stânjeneală, scărpinatul în cap din pricina emotivității și onoare. Ei bine, și eu sunt de aceeași părere, deci nu e cu supărare.

Bent a rostit un „aaa“ prelung, care să țină loc și de „da“ și de „habar n-am“.

— Ți-am reparat mașina când lucrai în Os, l-am ajutat eu.

Bent a dat încetișor din degetul arătător.

— Așa e! Și ai făcut o treabă nemaipomenită! a exclamat el și fruntea i s-a încrețit de îngrijorare. Nu ți-au intrat banii în cont?

— Ba da, ba da, am răspuns râzând încurcat. Scuze, ar fi trebuit să te sun înainte, dar noi, la țară, așa procedăm. Venim pur și simplu și batem la ușă. Eu am fost plecat în Polonia, tocmai ce-am aterizat și, dacă tot eram în oraș, m-am gândit să-ți restitui ceva ce-ți aparține și am găsit în atelier. Uite, asta.

Atunci i-am arătat piesa. Am văzut pe fața lui că habar n-avea ce drăcovenie de metal mai era și aia.

— Am observat-o abia după ce ți-ai recuperat mașina. Pur și simplu am uitat să o montez la loc. Mașina merge și fără, însă funcționează mult mai bine cu ea montată. Unde-ți ții calul?

— Adică mașina? Acum vrei să o reperi? Dar... pot s-o montez și singur. Ce mai e și asta?

— Dacă nu știi ce e, cum ai de gând s-o montezi singur?

Bent m-a privit, a zâmbit și a clătinat din cap.

— Mda, hai, zi-mi tu atunci!

— Am fost plătit să fac o treabă și, dacă n-am reușit să o duc la capăt cum trebuie, trebuie să repar greșeala. Durează doar cinci minute. Unde...?

— În garaj, a răspuns Bent, care și-a scos papucii de casă, a luat din cuier cheile de la Audi și s-a încălțat cu niște pantofi de alergat. Camilla! Mă duc jos, la garaj!

De undeva, din casă, s-a auzit o voce de femeie:

— Trebuie să-l culcăm pe Sigurd.

— Dacă îl culci tu, îi citesc eu povestea!

Apoi s-a întors spre mine, în timp ce mergeam pe aleea de pietriș spre garajul mare, vopsit în alb.

— Ai copii?

Întrebarea lui m-a prins pe picior greșit și am clătinat încet din cap, încercând să nu mă gândesc că la vremea asta ar fi împlinit șapte ani. Am înghițit ca să scap de nodul din gât. Cu fiecare an care trecea, nodul din gât se tot diminua, dar refuza să dispară complet.

— Deci tu ai atelierul de reparații auto din Os? s-a interesat el pe un ton plăcut. Sau se spune corect *de la Os*¹?

---

1 În norvegiană, pot fi folosite diferite prepoziții împreună cu numele unei localități. În unele cazuri, este la alegerea vorbitorului (*N.t.*).

— Ambele forme sunt corecte. Nu, ăla s-a închis de mult. Dar eu sunt mecanic profesionist, deci din când în când mai fac câte-o reparație, așa de-amorul artei. Dar mă ocup de benzinăria de lângă atelier.

Am cotit spre garaj și Bent a apăsat telecomanda, iar ușa s-a ridicat automat. Acum am observat că era genul de mașină scumpă. Probabil că acum ar fi ales altceva.

— Da, acum îmi amintesc de localnicul care m-a trimis la tine. Deci tu ești fratele lui... cum îl chema...

— Carl Opgard, i-am răspuns.

— Da!

Bent a intrat în garaj râzând și a adăugat:

— Regele din Os.

Am observat că și-a dat seama cât de înjositor sunaseră vorbele lui. De parcă Os ar fi fost un cătun prin care defilează Carl, ca un rege comic. Regele muntelui de gunoaie.

— N-am vrut să... doar că înțeleg că el deține cam totul pe-acolo.

— Are majoritatea acțiunilor la Os Spa. Deschizi mașina?

— Și asta nu înseamnă că el e regele din Os?

M-am așezat pe scaunul șoferului și Bent s-a urcat pe locul din dreapta. Am scos o șurubelniță, am deschis panoul de sub volan și am început să deșurubez. Bent îmi urmărea mișcările cu vădit interes.

— Cum merge treaba? l-am întrebat în timp ce schimbam cablurile. Din câte am văzut în raportul preliminar, firma voastră consideră că zona Todde arată OK.

— Așa e.

— Bine, dar cât sunteți de siguri?

— Destul de siguri.

— Cum puteți fi siguri? Cum rămâne cu detaliile care nu se văd?

— Putem fi destul de siguri, dar este adevărat că există mereu o doză de incertitudine în ceea ce privește interpretarea datelor seismice.

— Și firma ta — sau, de fapt, tu — interpretează și apoi prezintă concluzia, nu?

— Da, așa e. Împreună cu partenerul meu.

— Jon Fuhr.

— Jon, da. Suntem specialiști în geologie.

— Tu deții 60%, el, 40%. Și ce faceți dacă nu cădeți de acord?

— Măi să fie! Dar știi o grămadă de chestii despre noi. De unde...

— Ah, nu-i mare lucru să afli. Nu trebuie decât să verifici registrul comerțului și acolo găsești totul. Știi tu, am fost nevoit să verific registrele unei firme americane care proiectează și construiește căi de acces prin munți și în zonele deluroase. Dar a fost al naibii de greu să gășesc informația. Și atunci mi-am dat seama cât de transparenți suntem noi aici, în Norvegia! Suntem o națiune care se bazează așa de mult pe încredere, încât americanii ne-ar considera naivi de-a dreptul, dar asta e pentru că noi ne bazăm unii pe alții. Exact ca la țară. În Os, toată lumea știe totul despre toată lumea. Aproape. Nu înseamnă că ne și plăcem neapărat, însă avem încredere că oamenii spun, mai mult sau mai puțin, adevărul. Tot așa cum autoritatea drumurilor are încredere în concluziile pe care le trageți tu și Jon.

— Într-adevăr, avem o reputație bună.

— Dar nu prea vă pricepeți la finanțe, am replicat eu zâmbind inocent. Conform registrului Brønnøysund¹ de pe internet.

Bent a zâmbit puțin cam forțat.

— Veniturile s-au diminuat puțin pe durata pandemiei. Unde bați de fapt?

M-am prefăcut concentrat la ce făceam.

— Mă întrebam cât de sigur ești că poți săpa un tunel prin munte fără să depășești bugetul care stă la baza deciziei de deviere a drumului național. Pe o scară de la unu la zece, de exemplu.

— Păi... să zic opt. Sau poate nouă, dacă nu cumva se dublează costurile.

— De ce nu zece?

Nu mi-a răspuns, dar m-a cercetat cu privirea, iar eu am ridicat șurubelnița.

— De cât ar fi nevoie ca să te răzgândești?

— Ce vrei de fapt? Roy, nu-i așa?

Am zâmbit.

— Scuze, Bent. Întrebările sunt dintr-o tehnică științifică de convingere. Ideea e să pui întrebări și să-ți lași interlocutorul să se convingă singur că ai dreptate. Frate-meu mi-a dat o carte pe tema asta, așa face el.

— Convinge oamenii?

— Da. Vinde proiecte și chestii de genul ăsta. Se pricepe, nu glumă!

— Deci ai venit aici ca să... îmi vinzi ceva?

— Mda, se poate zice și așa. Dar o să renunț la prezentarea asta.

---

¹ Brønnøysund este o entitate din Norvegia unde poate fi verificată situația economică a unei firme, precum și cifra de afaceri ale acesteia (N.t.).

— Serios?

— Da. Și în schimb o să te conving folosind metodele cunoscute din moși-strămoși. Eu vă dau ție și partenerului tău 12 milioane de coroane dacă scrieți în raportul pentru autoritatea drumurilor că nu se poate face tunelul.

S-a lăsat tăcerea.

— Încerci să mă mituiești?

Am încuviințat.

— Da, știu că nu sună prea bine, dar probabil că e termenul corect.

Bent m-a privit neîncrezător.

— Și ce te face să crezi că planul tău o să meargă?

— În primul rând, folosești viitorul.

— Ce?

— Dacă ai fi respins complet ideea, m-ai fi întrebat „Ce te face să crezi că planul tău ar fi funcționat?”. Scrie și despre asta în carte, că felul în care îți alegi cuvintele dezvăluie ce gândești, de multe ori înainte să știi la ce te gândești.

Bent a pufnit arogant.

— Și în al doilea rând?

— Ce?

— Ai spus „în primul rând”.

— Ah, da!

Am deschis torpedoul, am scos cartea tehnică a mașinii și i-am arătat-o.

— Aici scrie că mașina nu e proprietatea ta. Deduc că ai luat-o în leasing pe firmă. Leasingul nu e o formă de achiziție foarte inspirată în perioada asta, știi?

— Așa, și?

— Ai trei amenzi neplătite care au trecut de scadență. Ceea ce îmi zice un singur lucru: tu și firma ta aveți probleme cu lichiditățile, Bent!

— Și de-asta crezi că pot să fiu mituit? Ascultă aici, Roy! Prefer să las firma să dea faliment decât să fac ceva ilegal!

Ridicase tonul, dar mă îndoiesc că era atât de indignat din motive etice cum ar fi vrut să lase impresia. Am clătinat din cap ca și cum aș fi evaluat situația.

— Păi, cât de ilegal ar fi? Nimeni nu știe ce se ascunde în muntele ăla. Poate să fie apă, poate să fie rocă poroasă. Opt din zece, adică există o posibilitate de 20% ca raportul să fie greșit. Destul de mult, ești de acord? Nu trebuie decât să privești lucrurile din alt unghi și să verifici dacă nu ar fi posibil să interpretezi datele și altfel. Corect?

Bent nu a răspuns.

— Poți să lași firma să dea faliment, dar nu poți să-ți lași familia de izbeliște, i-am spus arătând cu capul înspre vilă.

Și, judecând după mișcarea mărilor lui Adam, mi-am dat seama că dădusem peste ceea ce căutam. Punctul lui slab. Familia. Acela era și punctul meu slab, dar am alungat rapid orice idee care mi-ar fi trezit compasiunea și mi-am păstrat sângele-rece.

— Am verificat arhivele. Ați depășit cu mult limita maximă de îndatorare. Cum e zicala aceea: ați vândut și pielea ursului din pădure. Exact cum e și cu casa lui Jon. Probabil că a trebuit să investiți mai mult decât vă gândiserăți când ați înființat firma.

Bent nu s-a clintit, dar am avut impresia că a aprobat clipind din ochi.

— Apoi a venit pandemia, am oftat eu. Și avantajul este că nu va fi chiar atât de greu să-l convingi pe Jon să intre în joc.

Bent a făcut ochii mari.

— Ești nebun! Jon are...

— ...o condamnare anterioară pentru delapidare... și una pentru violență, l-am întrerupt eu.

Bent a rămas nemișcat, cu gura căscată.

— Și hotărârile judecătorești sunt publice, i-am explicat. Nu ți-a povestit? N-a furat decât niște mărunțiș din barul la care lucra în studenție, dar s-a ales cu jumate de an de pârnaie. Deci are chestia asta în sânge. De aceea am venit la tine, Bent. Și tu poți să vorbești cu el. N-ar trebui să fie prea greu să-l convingi.

Bent a înghițit în sec. Și-a aplecat capul și s-a uitat la bordul mașinii. Mi s-a părut resemnat, aș putea zice. Dar mi-am amintit ce zicea tata când ne povestea, mie și lui Carl, cum erau îmblânziți caii sălbatici în America. Despre momentul critic când calul dădea impresia că ar fi cedat și rămânea neclintit. Atunci trebuie să fii cu băgare de seamă, pentru că va face o ultimă încercare.

— Pot să declar falimentul firmei și să-mi găsesc de lucru ca geolog oriunde, chiar și mâine dacă vreau, a spus Bent cu ton dintr-odată ascuțit. Și să câștig mai bine ca acum.

Avea dreptate și știam și eu, dar mai știam și că pe el nu salariul îl motivează, ci dorința de a crea ceva pe cont propriu și de a lua singur deciziile. Când mă întrebam dacă mă ocup de atelierul de mecanică, trebuise să mă abțin să-l corectez și să-i spun că eu eram proprietarul. Ba zisesem și că mă ocup de benzinărie, deși eu eram proprietarul. Pentru că ar fi sunat pompos și lăudăros. Îmi amintesc de Mari, iubita din tinerețe a lui Carl, care mă întrebase de ce fratele meu și cu mine suntem atât de diferiți și de ce nu mă lăudam și eu atât de

mult ca el. I-am răspuns că eu îmi sunt suficient. Ceea ce evident era o minciună. Pentru că eu nu îmi sunt suficient și niciodată n-am fost. În sinea mea, în mintea mea, eu mă consider un mojić nenorocit și un țăran. Un singuratic dislexic și neadaptat social, lipsit de orice altă formă de educație sau instruire, în afară de cea pe care m-am chinuit să o obțin singur, într-un cătun mic de munte. Fratele meu a fost înzestrat cu tot ceea ce îmi lipsea mie. Lui i-a mers ușor cu învățatul la școală, ușor cu agățatul fetelor, ușor să comunice cu oamenii. Carl n-a avut niciodată nevoie de o carte cu tehnici de vânzare ca să înțeleagă ce butoane trebuie să apese: el fusese dotat din naștere cu acest talent.

— Încrederea e un lucru bun, am spus și am pus la loc panoul de sub volan. E cel mai bun lucru în Norvegia — e mai valoros decât petrolul. Da, da, autoritățile se vor baza pe raportul tău, exact așa cum s-au bazat pe raportul meteorologic care estima că în Hurum sunt atâtea zile cu ceață pe an și au decis, în schimb, să amplaseze aeroportul principal în Gardermoen. Ți amintești? S-a întâmplat în 1994. Mulți erau direct interesați ca aeroportul să fie în Gardermoen. Apoi, un inginer pe care-l chema Wiborg a început să facă scandal, susținând că măsurătorile erau greșite. Dar cu două zile înainte să-și prezinte rezultatele în fața Parlamentului, a murit. Ce să vezi?! Sinucidere, așa a fost stabilit. Chiar dacă nimeni nu a putut să explice cum el, singur și dezbrăcat cum era, ar fi putut să treacă prin fereastra dublă de termopan a camerei de hotel de la etajul patru.

Bent a clipit rapid de câteva ori. Îmi părea rău de el, normal că îmi părea rău. Tot așa cum îmi păruse rău și de cei care făceau gălăgie mai demult, la petrecerile

din Årtun, pentru că fratele meu flirta cu prietenele lor. Normal că erau geloși, nu-i ceva neobișnuit. De obicei, nu erau din sat și n-aveau de unde să știe că el avea un frate mai mare — de fapt era mai mic de statură ca el —, care venea repejor să-i bată. Și îi bătea până îi lăsa lați. Nu-mi plăcea să mă ocup de asta atunci și nici acum nu mă bucuram prea tare. Dar unele lucruri trebuie făcute. Pentru familie.

Bent a expirat și s-a uitat prin parbriz la ușa gara-jului. Mda, era prins în capcană, încolțit, probabil că-și dăduse seama. Chestiile astea despre morți violente misterioase erau, bineînțeles, doar vorbărie, ceva care să-i dea un argument în plus în discuția pe care urma s-o aibă cu el însuși în seara aceea. Ca să poată spune că nu-i vorba de lăcomie, ci mai degrabă de grija pentru sănătate. Oare era pregătit? Îmi terminasem treaba aici? Speram din toată inima că da. Pentru că nu voiam deloc să fiu nevoit să-mi joc ultima carte. Să pomenesc în treacăt numele soției lui, numele copiilor și la ce școli mergeau.

În plus, dacă aduci vorba despre familie, chiar n-ai de unde să știi ce se poate întâmpla.

Am ridicat piesa de metal și am zis:

— Vai! Cred că iar am uitat s-o montez!

Oare poate oricine să devină ucigaș? Sau unii dintre noi — ba poate chiar majoritatea — avem o siguranță de ordin mental sau moral care ne împiedică să luăm viața cuiva? Nu mă refer aici la ucidere în legitimă apărare sau la nervi, mă întreb dacă poți determina oameni obișnuiți și cumsecade, cum ar fi Bent Halden, să ucidă cu sânge-rece o altă ființă omenească, pentru o viață mai bună și mai ușoară. La asta meditam în timp ce mergeam cu Volvoul meu V60 care spinteca întunericul. Drumul de la Oslo la Os a durat mai puțin ca de obicei la ora târzie și era puțin trecut de miezul nopții când am tras pe marginea drumului și m-am oprit pe creasta de unde, la lumina zilei, puteai să vezi indicatorul cu numele comunei și partea din sat care mărginește lacul Budal. Pe scurt, Os este o așezare micuță, cu aproximativ 1 000 de locuitori, și face parte dintr-o municipalitate cu o populație totală de 3 000 de locuitori. Se află la 600 de metri altitudine, verile sunt scurte, dar călduroase și uscate, în timp ce iernile sunt lungi și grele. Așezarea în sine și majoritatea fermelor — pentru că este o zonă agricolă — sunt situate la poalele dealurilor, apărute de vânt, în timp ce alte ferme — cum

e Opgard — se află sus, pe versant, unde există multe pășuni și un areal agricol redus. Probabil că s-ar putea spune că oamenii de aici sunt taciturni și duri, că au învățat să supraviețuiască într-un mediu aspru, și nu e prea departe de adevăr. Poate aceste condiții sunt cele care creează o comunitate în echilibru undeva între unitate și o cultură claustrofobă, bazată pe bârfă și invidie.

Cea mai importantă sursă de venit a comunității era turismul, în majoritate vânzări de terenuri pentru cabane de vacanță, centrul spa din Os și campingul, care închiriază și căsuțe. Os Spa îl făcuse pe Carl regele din Os. Înaintea lui, șeful era Willum Willumsen, care vindea mașini la mâna a doua și cabane. Dar adevărata forță din Os era primarul Aas, care era membru al Partidului Muncitoresc și condusese comuna zeci de ani, până când hotărâse să se retragă. Rămăsese în continuare eminența cenușie și o persoană pe care trebuia s-o asculte orice nou primar.

Luna strălucea deasupra vârfului Ottertind și cerul era senin și spuzit cu stele. Despre stele nu prea știu mare lucru. Sunt prea departe și prea mari pentru mine. Dar dacă ar fi fost cineva lângă mine în mașină acum, i-aș fi putut povesti câte ceva despre Os. I-aș fi arătat localitatea și i-aș fi spus despre proprietarul fiecărei case și despre luminile aprinse la fiecare fereastră din valea care se întindea sub noi.

O clipă am evadat din realitate și mi-am imaginat-o stând lângă mine, pe locul din dreapta, iar fetița pe bancheta din spate. Iar eu le povesteam fetelor că acolo, unde se văd cele mai multe luminițe, este piața de pește și că lumina de pe culme este de la casa cea mare pe care o construiește unchiul Carl.

Dar am revenit rapid cu picioarele pe pământ și am deschis ochii din nou înspre realitate.

Fusesem plecat trei zile și mi se făcuse dor de casă după nici două. Nu știu de ce. Pierdusem tot ce avusesem în satul ăsta, dar apoi îmi și dăduse tot ce avusesem vreodată. Uram locul ăsta, dar îl și iubeam. La urma urmelor, ce-aș fi putut să-mi doresc mai mult de la satul natal?

Am băgat mașina în viteză și am ieșit în drumul național. Am trecut de primele case, de atelierul meu și de benzinărie, de casa lui Smitt, cu geamurile pline de praf ridicat de pe drum și cu un afiș imens pe perețele lateral, care făcea reclamă la coafor și la paturi de solar într-un mod care-ți dădea impresia că le poți folosi simultan.

La 100 de metri mai încolo se află casa de rugăciune. Vopseaua se scorojise de pe zidurile albe, dar clădirea avea dintotdeauna o istorie plină de suișuri și coborâșuri. De când mă știu, satul fusese cuprins, la intervale neregulate, de valuri de renaștere religioasă, cu perioade de entuziasm pentru orice era spiritual, străngeri de fonduri și zugrăveală nouă. Dura cât dura, după care diavolul învingea și clădirea rămânea iar pustie și părăsită, în beznă, cu ecoul vorbelor rostite în deșert și al mărturisirilor însoțite de promisiuni răsunând din pereți. Clădirea avea ceva straniu, ca și predicatorii itineranți și zâmbitori care își făceau apariția și locuiau acolo câteva luni. De parcă în spatele ușii acelei case dominate de crucea de pe acoperiș s-ar fi petrecut ceva neobișnuit, ceva despre care nu se vorbea.

Am încetinit când am ajuns în centru — micuța piațetă, mai exact —, am lăsat geamul jos și m-am uitat

în sus spre Fritt Fall, unicul loc în care puteai să ieși sâmbăta seara. Am recunoscut scrisul cu înflorituri al lui Erik pe tabla din față. DJ ERIK. HAPPY HOUR EVERY HOUR.

Basul din interior duduia până afară. Cu siguranță se servea un puncu bun și erau mulți petrecăreți înăuntru. Când am cumpărat Fritt Fall pe mai nimic de la Erik Nerell, n-am făcut-o pentru că mi-aș fi imaginat că o să câștig mare lucru din acest pub din Os, ci pentru că dorisem să fie al meu. Într-o zi — dacă totul mergea conform planului —, barul acesta avea să valoreze mult mai mult decât suma pentru care fusese nevoit Erik să-l vândă. Fusese vina lui, pentru că nu avusese grijă să-l administreze cum trebuie. Înțelegerea a fost că după achiziție aveam să-l las pe Erik să lucreze mai departe acolo, dar am angajat-o pe Julie pe post de șef, deoarece îmi demonstrase că putea să conducă afacerea de la benzinărie când eram eu plecat.

Ea aruncase masa de biliard, cumpărase un cuptor de pizza și un espresso și extinsese gama de beri la 20 de mărci din toată lumea. Ținea barul deschis de la 10 la 22 în timpul săptămânii și până la 1 dimineața vineri și sâmbătă. Barul mergea, nu era o mină de aur, dar oferea comunității din Os ceva, un semn de viață după ora 17, iar efectul sinergic nu trebuia subestimat.

Spre vest, conturată în lumina lunii, am văzut casa lui Carl, unde avea să se mute el când o să fie terminată, peste vreo șase luni. Oamenii îi spuneau Palatul și într-adevăr arăta ca un conac boieresc pe culme, de unde trona peste întreg satul, exact ca în cântecul lui Springsteen, *Mansion on the Hill*. Am făcut dreapta și am trecut de Nergard. Am observat — așa cum observă